

[Korsgaard.]

disse Bygninger som Enkeltbygninger, er Sagen i høj Grad simplificeret, idet der vist da højst kan være Tale om to Løsninger til foruden Arkitekt Holger Jacobsens.

Om man saa skal antage, at den ene eller den anden er en bedre eller en daarligere Løsning, bliver jo igen et Spørgsmaal. Men der kan jo ikke være Tvivl om, at vil man paatvinge Radiofonien en Løsning, der er væsentlig dyrere, end den for Radiofoniens Skyld behøver at være, følger dermed naturnødvendigt, at den forøgede Udgift maa lægges oven paa det kongelige Teater som en Bygningsudgift, og deraf følger i Virkeligheden atter, at det, vi naaede ved Ministeren for offentlige Arbejders kloge Indgriben i Sagen, nemlig at skille Undervisningsministeriet ud fra dem, der skulde have noget med Anlægshistorien at gøre, gaar tabt, thi selv om man ikke i bogstavelig Forstand roder Bygningerne ind i hinanden, roder man Pengene ind i hinanden.

Jeg tror, at det, der i Virkeligheden interesserer Rigsdagen ud fra et økonomisk Synspunkt, er netop i ganske særlig Grad, at Pengene ikke rodes sammen, men at man holder de to Pengekasser for sig, en for Radiofonien og en for Teatret. Og saa vidt jeg har forstaaet de Oplysninger, der hidtil er givet og hidtil har kunnet gives, ligger Forholdet saaledes, at det at løse denne Opgave paa en anden Maade vil, hvad enten man gør det efter den enes eller den andens Forslag, koste ca. 1 Mill. Kr. mere, 1 Mill. Kr., som Radiofonien ikke vil give, og som der efter min Opfattelse heller ikke er nogen Rimelighed for, at den skal give, 1 Mill. Kr., som Rigsdagen, naar Beløber skal bevilges som et Tilskud til det kongelige Teater, højst sandsynligt heller ikke vil give.

Under disse Omstændigheder er det da, saa vidt jeg kan bedømme det, meget svært at faa Øje paa, hvorledes denne Sag skal kunne løses uden gennem det foreliggende Forslag.

Saa bliver da Spørgsmaalet, og det afgørende Spørgsmaal, dette: bør denne Sag overhovedet løses? Hvad de Medlemmer angaar, som har den Mening, at den ikke bør løses, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Holdgaard og det ærede Medlem Hr. Axel Dam, er det jo rimeligt, at de stiller sig paa det Standpunkt, at de gaar imod Forslaget, fordi de altsaa overhovedet ikke vil have nogen Løsning, fordi de overhovedet ikke tror paa Dobbeltscenen. Det er et

saare konsekvent Standpunkt, efter min Mening er det ikke noget særlig godt Standpunkt, ikke noget forstandigt Standpunkt, men det er jo en Sag for sig.

Som sagt, det afgørende er dette: er en Dobbeltscene, i ganske særlig Grad set fra et økonomisk Synspunkt, en forstandig Handling? Her maa jeg henvise til det Dokument, som det ærede Medlem Hr. Holstein pegede paa, Bilag V. Jeg tror ikke, jeg røber nogen Hemmelighed ved at fortælle, at det er Undervisningsministeriet, der staar bagved dette Bilag, og jeg for mit Vedkommende mener, at det er det allerinteressanteste Dokument af dem, der her findes. Lovforslaget taget med i Sammenligning. For mig er denne Opstilling, som jeg — i Modsætning altsaa til det ærede Medlem Hr. Holstein — mener er en forstandig Opstilling, i Virkeligheden Grundlaget for, at jeg saa absolut stiller mig paa det Standpunkt, at man bør gaa over til Dobbeltscenen.

Alle, der har gennemlæst dette Bilag V, vil have faaet Øjet op for, at man her gaar meget samvittighedsfuldt ind paa hele Spørgsmaalet og klarlægger det efter min Mening saa godt, som det overhovedet kan klarlægges.

Nu siger man med Hensyn til Indtægterne: hvilken Sikkerhed har vi for, at de vil gaa ind? Nej, den Sikkerhed har vi ikke, og den kan ikke faas nu, den kan først faas, naar Scenen er der, og man ser, hvordan Livets Virkelighed bliver. Overfor dette Usikkerhedsmoment er det, at jeg havde ment, at det trods alt vilde have været ganske lykkeligt en Overgang at have lejet en privat Scene, men det ligger jo ikke for. Men spørger man mig, om jeg da mener, der er Sandsynlighed for, at dette Budget kan holde — et Budget for Fremtiden er jo aldrig en Virkelighed, før den paagældende Fremtid er blevet Fortid —, saa maa jeg sige, at jeg kan ikke se nogen Grund til, at der ikke skulde være størst Sandsynlighed for, at Budgettet holder.

Det ærede Medlem Hr. Holstein mener vel næsten at kunne garantere for, at det ikke holder. Jeg giver ikke meget for det ærede Medlems Garanti, lige saa lidt som han formentlig giver meget for min. Jeg mener at have lige saa god menneskelig Viden, lige saa god menneskelig Udrustning til at kunne bedømme, om en økonomisk Opstilling har Sandsynligheden for sig eller ikke som det ærede Medlem Hr. Holstein. Og jeg kommer altsaa til den Antagelse, at denne Opstilling har Sandsynlig-